

wõtaks. Ehk küll neil paremaid filmi ei olnud, kui teistel Tuisulastel, siiski kiitsid naad: Meie filmad on selged ja terased, et pimedamal ööl iga asja karwa ja kaju äratunnemad! Rahwas ei wiitsind oma filmaga waatama minna, sellepärast uskus ta nende jutu. Kui niisugused ammetmehed ühest asiast ütlesid: se paistab meie filma punane, teisest jälle: se on sinine, — siis mõuras kõik Tuisula kogukond ühest suust: „Jah, se on selge punane, se on selge sinine!“ Oles üks mõeras tulnud ja neile ütelnud: Armsad mehed! tehke oma filmad paremine lahti, ärge laske enmast petta! Waatage, mis teie punasest arwastite on walge, ja teie sinisest peetud asi must kui süsi!“ siis oles kisa ja kärin kohe lahti olnud. Tuisulased kisendasid ühest suust: „Andke teeäärsele walu, kihutage teda meie kogukonnast wälja! pange wahid raade peale, et enam tagasi ei tule meid eksitama. Tema nurjatu julgeb meie tarkade filmi laita.“ Mõned ehk oles aega mõõda lepinud, kui laitus nende filmade nägemisse oles puutunud; aga et Walgelased ja neist õpetud ammetmehed seda punet ja sinet neile tõeks olid kiitnud, mis nüüd waleks arwati: seda patu ei wõinud naad kellegile andeks anda. Tuisula tarkade hari tõusis kohe waksa kõrgemaks pääs, kui naad nägid, mis wahwast pimeduse woli nende auu eest sõdima läks. Remad ütlesid rahwale: „Teil on õigus! meie Tuisulas on kõik täielik, siin ei leita kuski wigadust ega puudlikku!“

Wahel aeg sõitis ümmarguse ratastega wanfri

peremees rahulist? Tuisula teedel, laskis mõne tofina seesugusi wanfrid salamahiti walmistada ja läkitas neid sügise igalepoole laada turudele; rahwas ostis siin ja seal ja sõitis kogu; aga kedagi ei pannud rataid tähele. Wanfrise ei läinud nende filmi labritegema. Kui mõnel kogemata ümmargune ratas filma tõusis, mõtles ta waljul teel rata olema filedaks kulunud, et nurke enam ei wõinud näha.

Kui esimene katsetük wanfritega nii mõnufast forda läinud, püüdis uendaja mees kohe sammu laugemale minna ja mõnda teist wigalist asja parema korrale seada. Ta oli ammugi tähele pannud, mis naljakas lugu nende adra sahkadega oli. Kaks sahka kõideti küll adra paku külge, aga ei wite kõrwi, waid pealestiku, mis läbi aga üks sahk mulla sees leikas, teine liigsahk ilmaaegu ülewalt pool maapinda jooksis. Sest wõis awalikult äratunda, kuida kõik tännine põllu kündmine ühe sahaga oli toimetatud: sest teine liig; ehk tuule sahk ei puutund ial mulla põrmu külge. Mis tulu siis pealmine sahk andis, kui ta maa sisse ei tunginud? — Ühel ööl, kus külarahwas rahuliste magas, läks ue wanfri ehitaja nende adrade kallale, wõtis mõne adra küllest peal, mise liigsaha maha ja seadis teiste adrade juures, kus ühe sahaga kündmine maapinda täielikult ei jõudnud ülestõsta ja ümberpöörata, mõlemad sahad kõrwi adrapaku külgi, et naad üheskoos maa sees käisid. Tuisulased kündsid teisel hommikul osalt ühe, osalt jälle kahe sahaga oma põldu; aga ükski neist ei pannud tähele, kuida tema adra küllest liigsahk